

‘O, wat is ze mooi!’

Mijn vader, Piet van Heerwaarden, was de oprichter van de Verenigde Schilders Coöp. in Den Burg op Texel.

Daar ben ik als jong meisje ook gaan werken als huisschilder. Mijn vader gaf mij en de andere jonge schilders eenmaal in de week 's avonds theorieles.

De jongens gingen zaterdags naar school in Alkmaar, daar mocht ik toen in die tijd niet heen van mijn moeder.

In de praktijk leerde ik zo ook het schildersvak! We werkten aan verschillende grote klussen, zoals het Reddingboothuis bij De Cocksdorp, het nieuwe P.E.N.-kantoor in Den Burg, Huize Irene in Den Burg, bij particulieren, enz.

Ook kregen we vaak opdrachten van het Ministerie van Defensie om in en aan de gebouwen op de M.O.K. te schilderen. We hadden een binnenwerkklus om de kantine, het toiletgedeelte en de gangen te schilderen. Het was een klus van een paar weken met een groepje schilders, daar was ik er een van.

Toen we op een morgen (begin maart 1963) weer binnen kwamen door de betegelde, brede gang, lag daar een grote berg aardappelen op de vloer. Ik kwam als laatste binnen. We moesten tussen de aardappelen door lopen en we zeiden ‘goedemorgen’ en lachten naar de piepers jassende soldaten. Ze zongen toen allemaal ‘Oh, wat is ze mooi!’

Er werden opmerkingen gemaakt als ik boven op een trap stond: ‘val er niet af, hoor!’ Er was een jonge soldaat bij die vroeg of het werkelijk mijn beroep was. Hij dacht dat ik op die manier ‘aan de man’ wilde komen. Die ben ik al tegengekomen, zei ik toen. Ook bracht er iemand een bord vol met warm eten. Die Texelse jongen dacht blijkbaar ook dat de liefde door de maag ging. Een korporaal zei: ‘dat is geen vrouwenwerk!’

Zo kreeg ik vaker verschillende reacties als vrouwelijke schilder. Ik heb ook de landelijke dagbladen ‘gehaald’ in die tijd.

Ik ben nog altijd blij dat ik het schildersvak heb geleerd. Het komt me nog steeds van pas. Niet alleen om in en om huis alles te schilderen, maar ook als kunstschilder!

Lenie Steffen-van Heerwaarden

Den Burg

28 maart 2012